

stand til erhvervslivet, også uden for det nukleare område, for øje og om, at kommissionen i sine årlige beretninger også burde redegøre for denne side af sin virksomhed ligesom i det hele taget for sådanne principielt mere betydningsfulde forhold vedrørende samarbejdet med erhvervslivet, som der i det enkelte år måtte være anledning til at hæfte sig ved.

Flertallet har herefter taget ministerens besvarelser af de stillede spørgsmål til efterretning. Efter flertallets opfattelse viser de udførlige besvarelser, at atomenergikommissionen har bestræbt sig for i videst muligt omfang at efterkomme den ovenfor nævnte indstilling. Den alsidige sammensætning af atomenergikommissionen, atomkraftudvalget og projektudvalget, jfr. bilag 4-6, giver efter flertallets opfattelse tilstrækkelig mulighed for sikring af den kontakt og det brede samarbejde mellem atomenergikommissionen og erhvervene, som man i den nævnte indstilling har tillagt så stor vægt. Ministeren har dog med henvisning til den udvikling, der er sket siden kommissionens nedsættelse, givet tilsagn om at ville overveje, om der måtte være behov for at supplere atomenergikommissionen eller ændre den hidtil fulgte praksis med hensyn til valget af medlemmer til kommissionen.

Hverken det forelagte materiale eller de udtalelser, der fremkom på mødet på Risø fra repræsentanter fra Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd og erhvervene giver grundlag for at antage eksistensen af uoverensstemmelser mellem atomenergikommissionen og erhvervslivet ud over de mindre divergenser i opfattelserne, der er naturlige mellem en forskningsinstitution og erhvervslivet. Flertallet finder i denne forbindelse anledning til at fremhæve, at det af hensyn til forskningen på Risø og rekrutteringen af forskere må anses for betydningsfuldt, at der ikke så kort tid efter den oftnævnte indstilling på ny rejses principdiskussion om målsætningen for atomforsøgsstationens virksomhed, men at dette spørgsmål for en rimelig tid fremover bør kunne anses for afklaret gennem regeringens økonomiudvalgs tiltræden af den nævnte indstilling, hvortil udvalgets flertal fremdeles må henholde sig.

Et *mindretal* (Per Federspiel, Guldberg, Axel Kristensen og Johan Philipsen) udtaler: Da det vil føre for vidt i beretningen at tage stilling til de enkelte rejste spørgsmål og ministerens svar, ønsker mindretallet at samle sine væsentligste standpunkter i følgende:

1. Der bør for Risøs virksomhed foreligge et program for 5 års arbejde i fremtiden samt overslag over de forventede udgifter og det forventede personale i overensstemmelse med den af ministeriet godkendte indstilling af 9. december 1963.
2. Der bør i overensstemmelse med samme indstilling foretages en undersøgelse af, hvorvidt der ud over det allerede bestående samarbejde er mulighed for, at Risø kan bistå med løsning af forskningsopgaver af betydning for den danske industri uden for de nukleare områder.
3. Det bør af Risøs regnskaber i det væsentlige være muligt at se, hvad de forskellige i programmet anførte arbejder har kostet inkl. deres andel i fælles omkostninger, og disse oplysninger bør medtages i beretningen til folketinget.
4. Der bør optages en overvejelse af, om reglerne for udnyttelse af Risøs arbejde bør ændres, særlig for de tilfælde, hvor enkelte virksomheder har fået en særstilling ved at deltage i udviklingskontrakter o. lign. Risøs resultater bør så vidt muligt reserveres danske erhvervsvirksomheder.
5. Det bør overvejes, om atomenergikommissionens sammensætning bør ændres, om der samtidig bør indføres en begrænsning i medlemmernes funktionstid, og om f. eks. elværkerne repræsentant bør være direkte udpeget af elværkerne.

Som begrundelse for disse konklusioner udtaler mindretallet:

Ved lov nr. 312 af 21. december 1955 om en atomenergikommission blev det fastlagt, at opgaven var en forskning med praktiske mål til udnyttelse af atomenergien til samfundets tarv, samt at folketinget hvert år skulle modtage en beretning om kommissionens arbejde fra den pågældende minister.

Når det i loven fastslås, at folketinget skal modtage en beretning, må deri ligge, at tinget ikke alene har ret, men også pligt til at kræve sådanne oplysninger, at det